

۲۰۱۶/۰۱/۱۵

مترجم: دوکتور محمد اکبر یوسفی

«گزارش سری:

"ناتو، اردوی افغان را بندرت آماده خدمت می بیند"»

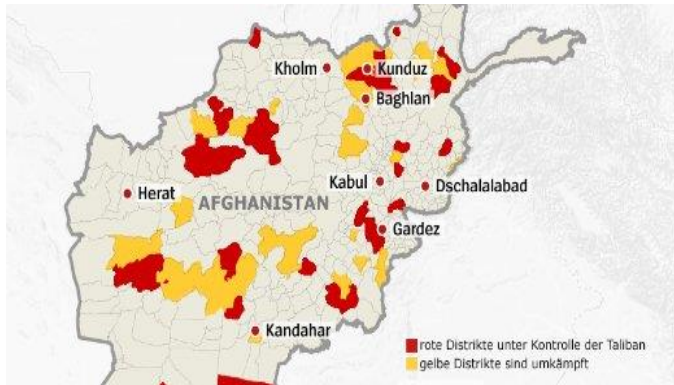

در پایان تصویر "رویتر" که "شپیگل آنلاین" آنرا، بتاريخ ۹ جنوری ۲۰۱۶م، منتشر ساخته است، می خوانیم: «
اردوی ملی افغانستان: " فقط خیلی مشروط" برای محاربه آماده می باشد.»

در مقدمه گزارش هیأت تحریر مجله چنین می نویسد: « یکسال بعد از خروج عساکر – "آیساف"، اردوی افغانستان، بر اساس معلومات "شپیگل"، قادر به محاربه نمی باشد. در سال ۲۰۱۵م، قوای آن در نتیجه تلفات و فرار از زیر بیرق، به رقم یک بر سوم حصه، تخفیف یافته است.»

« "ناتو"، بر اساس اطلاعات "شپیگل"، خرابی شدید وضعیت امنیتی را، در هندوکش پیش بینی می نماید. در یک ارزیابی و یا "بیلاسی" که بعنوان "سری" درج بندی شده است، در سال ۲۰۱۵م، نظامی ها، هوشدار داده اند که اردوی ملی افغانستان (ANA)، که به کمک های مالی و پولی بین المللی به حجم سنگین میلیارد ها، اعمار گردیده است، بندرت آماده انجام وظیفه است. جمعاً در سراسر کشور، از جمله ۱۰۱ قطعه نظامی پیاده، فقط یک واحد" آن، آماده محاربه" درج بندی شده است. ۳۸ واحد آن، برخلاف "پرابلم های سنگین و وسیع" نشان داده است.

بتعداد ۱۰ "واحد" (Bataillone) هر یک با تعداد قریب به ۶۰۰ نفر، بکلی آمادهٔ توظیف نیستند. خاصتاً گزارش قوماندانی مأموریت – ناتو، جنرال ایالات متحده، "جان کمپبیل" (US-General John Campbell)، که از جنوب کشور در حال جنگ، جایی که طالبان دائماً ساحات وسیعتری را تحت کنترل خود در می آورند، خیلی، مؤثر بوده است. در ولایات قندهار و زابل، جمعاً ۲۰۵ "دسته یا لشکر" (Korps) "اردوی ملی افغانستان"، مستقر می باشند. از

جملهٔ ۱۷ "واحد" آن، فقط ۱۲ آن بطور محدود، قادر به اجرای وظیفه اند. علاوه از آن در چنین شرایط تلفات سنگین قوا، نیز مطرح گردیده است: از نگاه احصائیوی، "اردوی ملی افغانستان" (ANA) در سال ۲۰۱۵م، هر روز بتعداد ۲۲ عسکر در جنگ یا محاربه از دست داده است.

بیش از ۸۰۰۰ کشته در یک سال، بدینترتیب در

مقایسه با یکسال قبل، ۴۲ فیصد افزایش نشان داده است. یکجا، با تعداد فراریان از خدمت، یا فرار از زیر بیرق، که

Pakistani foreign affairs adviser Sartaj Aziz (centre), Afghan Deputy Foreign Minister Hekmat Karzai (right) and US special representative Richard Olson (left) at the talks

با ناامیدی کنار می روند، یا به طالبان می پیوندند، این اردو هر سال یک سوم عساکر خود را از دست می دهد. (در پایان این نقشه، "شپیگل آنلاین" می نویسد: «افغانستان: طالبان در حال پیشروی»)

یکسال کامل از خروج قوای بین المللی تحت مأموریت – "آیساف" می گذرد. طالبان بار دیگر قسمت های بزرگ کشور را تحت کنترل آنها

درآورده اند. در ولایات جنوب هیلمند و قندهار قوای امنیتی دولت از تمام ولسوالی ها، رانده شده اند. در ولایات

The Taliban, divided following a leadership struggle, are not attending the talks

شمال، قندز و بدخشان هم چنان، قسمت های زیادی وجود دارد، که ملیشه های "اسلامیستی" که تقریباً بدون ممانعت گردش نموده می توانند. در ماه سپتمبر (۲۰۱۵م: مترجم)، طالبان بر شهر ولایت قندز، که در آن اردوی اتحادی آلمان، از سال ۲۰۰۶م تا ۲۰۱۳م قرارگاه در اختیار داشته اند، هجوم برده اند. نخست بعد از دو هفته واحد

های جنگی حکومت توانست، تا این شهر ۳۰۰۰۰۰ باشند را دوباره تسخیر نماید. «ختم ترجمه ("شپیگل آنلاین")، ۹ جنوی ۲۰۱۶م».

یادداشت مترجم: در چنین شرایط و احوال، درست بتاريخ ۱۱ جنوری ۲۰۱۶م، جلسه نمایندگان چهار کشور، چون "ایالات متحده امریکا"، "جمهوری مردم چین"، "جمهوری اسلامی پاکستان" و "جمهوری اسلامی افغانستان"، در اسلام آباد، تدویر یافت. این دیدار، به امید تعیین راه صلح بین حکومت افغانستان و طالبان افغانستان صورت گرفته است. درین مذاکرات، از نقش ایالات متحده امریکا و جمهوری مردم چین، بعنوان "میانجی"، نام برده شده است. اما خیلی واضح نیست، که ایالات متحده امریکا و جمهوری مردم چین در بین کدام جوانب میانجیگری خواهند نمودند.

(درین تصویر از چپ به راست، "مشاور وزارت خارجه پاکستان، سرتاج عزیز (در وسط)، در مقابل معاون وزیر خارجه افغانستان حکمت خلیل کرزی (سمت راست)، نماینده خاص ایالات متحده، "ریچارد اولسون" (در سمت چپ) درین مذاکرات)

اینرا هم می دانیم که حکومت افغانستان و متحدان ایالات متحده و ناتو، در ۱۴ سال گذشته با طالبان جنگیده اند. در تمام این مدت، علاوه از اینکه «طالبان»، دولت افغانستان را غیر مشروع می دانسته اند، هدف اساسی آنها را، ادامه جنگ الی خروج قوای خارجی از افغانستان، اعلان می داشته اند. قریب از یکسال به اینطرف، تغییری در برنامه های نظامی ایالات متحده امریکا و ناتو رخ داد.

(درپایان تصویر جنگی های طالب علاوه از اینکه از اختلافات گروهی آنها، سخن گفته درین مذاکرات اشتراک نداشته اند.) اما به نسبت تشدید خطرات امنیتی در برابر دولت افغانستان، آینده خروج کامل قوا، به درازا کشیده شده است. "حرکت" طالبان از دیر زمانی است، که بحیث «جنگی های "رادیکال بنیادگرای اسلامی"، تا حدی از پیوند های بین المللی برخوردار می باشند. اقلاً درین دو کشور پاکستان و افغانستان، از «طالبان پاکستانی» و «طالبان افغان» یاد می گردند. پاکستان خود در مناطق سرحدی قبایل نشین، علیه طالبان "پاکستانی" در وقفه های مختلف، به عملیات وسیع دست برده است. جمهوری مردم چین، با "اسلامیست های" جدائی طلب "اوگور"، درد سر دارد. حال دیده شود که دولت پاکستان، بحیث "میزبان"، چه گروه هایی را از طالبان، در دور میز مذاکره با دولت فعلی افغانستان خواهد آورد و درتقسیم قدرت از چه امتیازات برخوردار خواهند شد.

پایان